

PROLOG: ČERVEN 1945

Nancy musela ujít notný kus cesty k červené telefonní budce nedaleko návsí a pak dlouho stála na větru, na toto roční období nezvykle chladném, a čekala, až mohutná žena s puntíkováným šátkem na hlavě, uvázaným na babku, konečně domluví a vyleze ven, aby mohla zavolat své sestře.

„Konečně! No to je doba, co tě tak zdrželo?“ zvolala Violet.

„To je teď jedno,“ odsekla Nancy stroze. „Jsem v telefonní budce, tak mi koukej zavolat zpátky. Ty na to máš, já ne.“

Položila černé telefonní sluchátko zpět na vidlici a myslela na to, že peníze její sestře nikdy nechyběly. Avšak její poslední plán – no, to je tedy opravdu dílo. Až z toho číší strach...

Telefon zazvonil téměř okamžitě. „Už jsem se začala bát, jestli jsi vůbec dostala můj dopis,“ řekla Violet.

„Ach, dostala jsem ho... a matce a otci došly ty jejich taky. Ale co si proboha myslíš, Violet? Tenhle šílený plán nikdy nemůže vyjít!“

„Violo,“ opravila ji sestra automaticky. „A samozřejmě, že vyjde – proč by neměl vyjít?“

„V tuhle chvíli mě napadá nejmíň pět důvodů. A možná ses mě mohla nejdřív zeptat.“

„Vždyť jsme sestry, tak proč bychom si navzájem nemohly pomoci z ošemetné situace? A já to mám všechno dokonale naplánované! Hodlám pro nás pronajmout nějaké bydlení trochu stranou, někde kde nás nikdo nezná, a za pár měsíců budeš zase doma, jako by se nic nestalo, a budeš to moct pustit z hlavy.“

„Ale něco se *stane*. Když najednou takhle zmizím a pak se jen tak objevím, nemyslíš, že o tom lidi budou vést drby? Víš, jak se na vesnici všechno hned roznese.“

„Ach, nejspíš si toho nikdo ani nevšimne,“ prohlásila optimisticky Violet. „A pokud ano, nebudou o tom vědět, a to je hlavní.“

„Vi, tohle tě nemůžu nechat udělat – a nemyslíš, že tvůj manžel k tomu také bude mít co říct, až to zjistí? Ne, budeme muset vymyslet něco jiného.“

„Na to už je pozdě, protože já už jsem to Peterovi napsala a všechno mu vysvětlila, ačkoli bůhví, kdy ten dopis dostane,“ prohlásila Violet vítězně. Nedávno se sice slavil Den vítězství v Evropě, ale mnoho vojáků se stále účastnilo bojů na Dálném východě a mezi nimi i Violetin manžel.

„Ty už jsi mu ten dopis opravdu *poslala*? Aníž by ses mě nejdřív zeptala?“

„Samozřejmě, protože tohle je zjevně jediná cesta z celé té kaše. Tak vidíš, teď už se nedá nic dělat, budeme to muset provést takhle. Peter bude v pohodě, až přijede domů, obtočím si ho kolem prstu,“ dodala Violet. „Je to hlupák, a ještě k tomu starý.“

„Takhle bys o svém manželovi neměla mluvit. *Sama* ses rozhodla vdát se za mnohem staršího muže, když tobě bylo jen něco přes dvacet, Violet, nikdo tě k tomu nenutil!“

Nancy úplně viděla, jak její sestra vzdorně pokrčila hubenými rameny. „Tak kdy přijedeš?“

„Violet, tohle nemůžeme udělat. Už jen pomyslení na to je šílenství! Až mě z toho mrazí.“

„Chceš říct, že nepřijedeš, Nancy? Řekneš prostě mámě a tátovi pravdu? Matka z toho bude mít nejspíš další mrtvici, z toho šoku a hanby.“

„Matka už je stejně dost znepokojená, když jsi jí napsala, že jsi zase byla nemocná, jedeš na zotavenou někam do ústraní a chceš, abych ti dělala společnost. Chystala se jet za tebou sama a ošetřovat tě, ale táta jí ten nápad okamžitě zatrhł,“ řekla Nancy. Jejich matka prodělala minulý rok lehkou mrtvici, a i když se úspěšně zotavovala, stále ještě nebyla úplně v pořádku.

„Díky bohu za to! Mě ani nenapadlo, že by nechal jet mámu. S tím, že za mnou přijedeš *ty*, jsou ale srozumění?“

„Ano, popravdě řečeno mají o tebe takový strach, že chtějí, abych odjela hned. Od toho zápalu plic si myslí, že jsi malá křehká květinka, i když jsi ho chytla jen kvůli tomu, že po nocích lítáš za zábavou se svými pochybnými přáteli ve skrovných šatičkách a dost chlastáš.“

„Namouduši, Nan, ty mluvíš, jako bys byla o dvacet let starší než já, a ne jen o dva roky! Ale čím dřív přijedeš, tím líp, protože je to jen dílo štěstí, že si toho ještě nikdo nevšiml. Nic tě tam teď nedrží, že ne? Chci říct, s tím americkým pilotem *už* přece nechodíš, ne?“

„Ne, vrátil se domů, a stejně jsme byli jen přátelé, vážně,“ ujišťovala ji Nancy. Její snoubenec byl zabit hned na začátku války a od té doby už Nancy žádný vážný vztah neměla. Ne že by jí to Violet věřila.

„To ti nezbaštím!“ křikla neurvale.

„Nedávno jsem se s někým opravdu *začala* vídat,“ přiznala Nancy.

„Teda, teď fakt není vhodná doba, aby ses zapletla s dalším chlapem!“ vyčínila jí Violet vážně. „Kdo je to?“

„Náš nový kaplan. Jednou nebo dvakrát byl u nás na čaji a chodíme spolu na procházky. Matce i otci se líbí a... prostě, je to hodný, slušný muž. Víím, že už nikdy nebudu nikoho milovat tak jako Jacoba, ale já opravdu nechci strávit zbytek života sama.“

„Kaplan? Můj ty smutku!“ zvolala Violet.

„Byl to vojenský kaplan.“

„Namoutě kutě, to sis teda vybrala dobu, aby sis začala s kaplanem! Jen doufejme, že se o tom nikdy nedozví, protože si nemyslím, že by tohle dokázal odpustit.“

„Ámen!“ řekla Nancy zbožně. „Já bych k němu nebyla tak vstřícná, nepovzbuzovala bych ho, jen kdybych věděla...“

„No, tak jsi to nevěděla. S trochou štěstí nebude trvat dlouho a budeš doma a budete pokračovat tam, kde jste přestali.“

„Nemyslím si, že bych to dokázala – aniž bych mu řekla pravdu.“

„Nikdy nesmíš *nikomu* říct pravdu. Že z téhle situace teď nevykoušáš, že ne, Nan? Kdyby to vyšlo najevo, matka by to nepřežila, a pokud jde o tátu...“

„Nemyslíš, že stejně nakonec pojmu podezření?“

„Mohou se domnívat, mohou mít *tušení*, ale to není totéž jako vědět to s jistotou – a do té doby se všechno vyřeší, bez skandálu. Ale musíš to udržet v tajnosti...“ Violet se odmlčela a pak se zeptala: „Nevybrebentila jsi to už Florrie, že ne?“

Věděla, že Florrie je Nancyina nejlepší kamarádka a že ty dvě spolu sdílejí pěkných pár tajemství.

„Ne, nikdo o tom neví, jen ty a já,“ povzdechla si Nancy. „Najednou mi připadá, jako bych byla lapená v děsivé noční můře, ale nevidím žádnou jinou možnost, co jiného bych ještě mohla udělat, takže u tebe budu v pondělí odpoledne.“

„Neřekla bych noční můra, ale je to zatracená šlamastyka,“ prohlásila Violet. „Řekni mi, kterým vlakem pojedíš, a já ti přijdu naproti.“

K telefonní budce přišla další žena a neklidně před ní přešlapovala. „Hele, už musím jít – nějaká paní potřebuje telefonovat,“ vymluvila se Nancy.

Nancy vyšla z budky a přitáhla si teplý kabát s malým kožešinovým límcem víc k tělu, aby ji chránil před chladným večerním větrem. Kabát byl ušit z kvalitního, ale už hodně opotřebovaného předválečného tvídu, a teď ho přes pas a břicho sotva dopnula – Nancy byla typická Brightová, stejně jako její otec: malá a tmavá, a ženy z její rodiny měly tendenci začít kolem dvaceti let přibírat na váze. Její sestra Violet byla naopak vysoká a světlovlasá jako jejich matka a zůstala štíhlá bez ohledu na to, kolik toho snědla.

Matka ráno upekla mrkvový dort, a obvykle by myšlenka na oblíbenou pochoutku uspíšila Nancyiny kroky domů, ale teď těžké břemeno lží, tajemství a přetvářky, které jí spočívaly na bedrech, způsobily, že se jí udělalo špatně.